

ВАНАЯ ТАЙЯ

МОЛЦВІЯ

РОМАН-ПРИКАЗКА

Това е откъс от книгата.

Цялата книга може да намерите в Библио.бг

www.biblio.bg

ВАНЯ ТАЙЯ

МОЛИВИЯ

2012 г.

ВАНЯ ТАЙЯ

МОЛИВИЯ

РОМАН-ПРИКАЗКА

Издателство „Фльорир“, София

*Написах тази книга, за да могат възможно най-много деца и всички,
които обичат да четат книги, да съпреживеят света на моливите тотонци.
Написах я и заради това, че две сестрички – Викчето (10 г.) и Деската (7 г.),
толкова много харесаха този свят, още преди да е написан на хартия,
че всеки ден ме питаха кога ще имат книгата.*

*На Виктор, който съпреживя с мен всяка буква и дума от „Моливия“
и видя как един въображаем свят стана реалност.*

- © Ваня Аврамова, автор, 2012 г.
© Венцислав Маринов, художник, 2012 г.
© ИК „Фльорир“, издател, 2012 г.
ISBN: 978-954-410-024-7

Първа глава

ЗА КУТИИТЕ, ОТ КОИТО СЕ ИЗЛЪЧВА СВЕТЛИНА, И ОЩЕ НЕЩО

Преди много години на остров сред океана – в град, наречен Атлантико, живял писател на име Перодръжко Писарушков Първи. Той бил много добър и благороден човек. Отличавал се от другите хора, защото косата му била съвършено бяла още от най-ранна възраст, а черната му козя брадичка му придавала още по-странен и загадъчен вид.

Градът Атлантико не бил голям. Намирал се насред океана, последен от три острова, отдалечени един от друг на три дни път. Жителите му наброявали едва седемстотин души. Родът на Писарушкови бил един от най-първите родове, заселили се на островния град. Къщата, в която живеел писателят, била на брега на океана, голяма и стара къща, която семейството му притежавало от много години.

Перодръжко Писарушков Първи не бил много общителен заради странната си външност и почти не излизал от дома си. Естествено, тази негова външност не попречила на една девойка да се влюби в този загадъчен писател. Оженили се, заживяли от щастливо по-щастливо, но се случило голямо нещастие.

От години над семейството на писателя тегнело страшно проклетие и всички жени в семейството умирали при раждането на първородния син. Точно това се случило и с жената на Перодръжко Писарушков Първи, която в деня, когато родила син, починала при раждането. Страданието на писателя било толкова голямо, че напълно замъглило ума му и в същия този ден, късно следобед, излязъл навън с ясното на-

мерение да се удави в океана. Без любимата си жена, която обожавал, животът му нямал никакъв смисъл. Застанал на брега на необятния океан, загледал се в бурните вълни и се канел да сложи край на нещастieto си. Погледнал за последен път към къщата си, сякаш за да се сбогува с новородения си син и със земния живот. Пред погледа му попаднал входът на стара пещера, която се намирала близо до дома му и била тук от милиони години. Но днес от пещерата се излъчвала странна сиво-бяла светлина. Както всички знаем, любопитството е присъщо за всички хора и най-вече за писателите, така че Перодръжко Писарушков Първи отложил за малко давенето в океана и се запътил към светлината, която го привличала като магнит.

Перодръжко Писарушков Първи

Влязъл в пещерата. Вътре видял две дървени продълговати кутии, около 35 см всяка, които лежали на пода една до друга. Кутиите били изписани целите с непознати знаци. Перодръжко Писарушков Първи бил много начетен човек и знаел няколко езика, но тези знаци му били напълно непознати. Писателят се навел предпазливо и взел в ръцете си едната кутия, от която струяло успокояващо, сиво-бяло меко сияние. Започнал да разглежда знаците, изписани по нея, но не можел да разчете нищо. Тогава решил да отвори кутията. Но имало един проблем – никъде не се виждала ключалка. Перодръжко Писарушков започнал да опипва кутията от всички страни, търсейки начин да я отвори. Но ударил на камък. Колкото и да я въртял, никъде не се виждал дори процеп. Кутията била плътно затворена. Каква странна работа! Накрая я доближил до устните си, духнал сякаш за да издуча някакъв въображаем прах и тогава се случило нещо доста странно! Кутията се отворила на мига! Непознатите знаци по нея започнали да излъчват мека светлина.

Перодръжко Писарушков Първи с нетърпение погледнал вътре, очаквайки да намери някакво съкровище. Но каква била изненадата му, когато в кутията намерил дървени моливи, наредени един до друг. Тези моливи били доста странни. В никакъв случай не изглеждали като обикновени моливи, а имали човешки лица и сякаш били заспали дълбок сън. „Сигурно полудявам от мъката!“ – помислил Перодръжко Писарушков Първи. Решил да отвори и другата дървена кутия. Тя се отворила по същия начин като първата, но това, което писателят намерил в нея, също не било съкровище. В тази кутия имало графити. И пак му се сторило, че това не са обикновени графити, защото от тях се излъчвала много силна светлина, сякаш били слънчеви лъчи. Ама че чудата работа – помислил си писателят. Меката и загадъчна светлина, която се излъчвала от двете кутии, внесла такова спокойствие и жажда за живот в отчаяния Перодръжко Писарушков Пър-

ви, че той мигом забравил мъката си. Грабнал кутиите, без да се замисли, и се затичал към дома си. След като се прибрал, оставил кутиите на писалището в кабинета си, а идеята да се удави в океана била вече забравена и той отишъл да прегърне и да целуне сина си.

На другата сутрин писателят станал с невероятни творчески идеи в главата си и се запътил към кабинета си. Няма да търпение да започне нова книга. Когато влязъл и погледнал към писалището, където бил оставил двете дървени кутии, Перодръжко Писарушков Първи видял нещо, което надхвърляло дори и неговото голямо писателско въображение. Върху писалището между една книга и мастилницата един от моливите от намерените кутии стоял изправен и го гледал така умно, сякаш а-ха и ще заговори. Моливът изглеждал досущ като човек, носел очила със златни рамки и дори бил облечен с риза и с елече. Зад очилата се намирали най-умните и мъдри очи, които Перодръжко Писарушков Първи бил виждал някога. Писателят тъкмо се чудел дали не е полудял, когато моливът заговорил с човешки глас:

– Здравейте, господине! Не се стряскайте, няма причина за паника.

– К-к-к-кой си ти? Как е възможно да говориш? Полу-дявам, нали? – попитал Перодръжко Писарушков Първи и малко му оставало да се строполи безпомощно на земята.

Едвам успял да се дотътри до стола на писалището си, където седнал. Срещу него говорещият молив понаместил очилата си и се усмихнал топло, с надеждата да успокои малко развълнувания писател.

– Но това е ужасно... За първи път виждам молив да говори! Как е възможно това? Май съвсем съм превъртял... – хванал се за сърцето Перодръжко Писарушков Първи.

– Само се успокойте! Всичко ще ви кажа... – още по-умно го загледал моливът. – Или по-точно ще ви разкажа моята история...

Втора глава

КАКВО РАЗКАЗА ГОВОРЕЩИЯТ МОЛИВ

– Казвам се молив Умник. Ние – моливите, графитите и кутиите, идваме от планетата Тотония, която се намира в галактиката Ноу. Нашата галактика е първата възникнала във Вселената. Първата планета, родила се в нея, била Унива, която незнайно защо веднага след това се разцепила на две и от нея се образували две планети – Тотония и Плагея. Два напълно противоположни свята – като плюс и минус, но създадени от една голяма планета, разделена на две. На нашата планета се съхраняваше всичко, написано някога във Вселената. Нейните жители бяхме ние – моливите. Наша главна задача беше да преписваме ръкописи и книги, които трябваше да се умножават, за да не се изгубят. Толкова много думи сме изписали, но никога не изхабихме графитите си, защото ние – моливите от Тотония, притежаваме вълшебната способност да възстановяваме графитите си. Веднага щом се докоснем до слънчевата светлина в близост до кутията с графити, се зареждаме с нови и цели

Молив Умник

графити, които ни вдъхват живот. Графитите са нашата душа и без тях не можем да живеем дълго...

– А защо не си стояхте на вашата планета? Какво могат да правят говорещи живи моливи тук на Земята? Тук това се смята за лудост! Живи моливи! Как пък не! – посъвзе се Перодръжко Писарушков Първи.

Моливът продължи разказа си:

– Както казах, в съседство близо до нас се намираше пълната противоположност на нашата Тотония – планетата, наречена Плагея. Плагейците (така се наричаха жителите на Плагея) не бяха добре настроени към четмото и писмото и искаха да навредят на събраното вселенско знание. Тези хора много мразеха нашата планета и непрекъснато търсеха начини да я унищожат. Не можеха да го сторят, защото Тотония имаше защитен щит, който не позволяваше на никой злонамерен и неканен гост да стъпи на нея. Щитът на Тотония беше изграден от добрата ни енергия, която беше неразрушима. Но плагейците бяха много лоши и изобретателни и не се отказаха от своя план да унищожат нашата планета. И това се случи най-накрая... Плагейците бяха достигнали най-високото развитие в овладяването на енергията на злото. Един ден малък метеорит пробиха щита на Тотония и се разби в атмосферата ѝ. Изплашихме се, защото за първи път нещо беше пробил нашия щит. В същото време бяхме спокойни, защото плагейците се намираха на безопасно разстояние от нас. Това, което не знаехме, беше, че метеоритът не е истински, а е кораб, в който е имало плагейски шпионин, приличащ на истински тотонец. Благодарение на овладяването на енергията на злото те можеха да си играят безкрайно с материята. Плагеецът изглеждаше напълно като нас, моливите-тотонци, и ние напълно му се доверихме, защото не познавахме нито измамата, нито злото. Шпионинът се внедри сред нас и започна да работи по своята мисия – унищожаване на цялото вселенско знание и на Тотония. И най-накрая успя...

– Как така успя? – попита Перодръжко Писарушков Първи. – Нали имахте непробиваем щит?

– Така е. Щитът ни беше непробиваем, но само отвън. Отвътре беше крехък като черупка на яйце.

– Вече се обърках... – каза писателят и започна да се разхожда нервно из кабинета си. – Нещо не ми е ясно, уважаеми г-н молив Умник!

– Сега ще ви обясня... – отговори моливът Умник и продължи разказа си: – Плагейският шпионин, който се внедри сред нас, започна да ни учи на зли и разрушителни неща. Сред някои от нас се зароди завистта, горделивостта и жаждата за власт. Тотония се раздели на две. Едните, които злодеят беше покварил, станаха зли, завистливи и жадни за власт. Вече не искаха да преписват книги, а още по-малко да пазят повереното ни вселенско знание. Непробиваемият ни щит, изграден от добрата ни енергия, започна да се разкъсва, докато накрая изчезна съвсем. Тогава един ден най-старият и мъдър молив ни събра и ни каза, че Тотония е в голяма опасност и че ние трябва да заминем. Той ни повери тайната на едно пророчество, което е пазил дълги години. И така, аз и моите съграждани, които никога не се поддадохме на злото, се настанихме във вълшебни дървени кутии заедно с графитите и полетяхме из Вселената. Отлитайки от нашата Тотония, ние видяхме как тя беше унищожена, а с нея и цялото знание, събрано там, заедно с нашия най-мъдър молив. А ние, оцелелите, пътувахме много време из Вселената, докато накрая пристигнахме на Земята с един астероид, който се разби в нея. До този момент стояхме в онази пещера и чакахме някой писател да ни намери, защото така гласи пророчеството, което сподели с нас най-мъдрият молив на Тотония. То казва, че трябва да ни намери писател с инициали ПП, който ще ни пази и закриля. И на когото ние, моливите от Тотония, ще служим вярно и завинаги.

– И как ще ми служите? – учуди се Перодръжко Писа-

рушков Първи.

Молив Умник се усмихна:

– Ние, моливите от Тотония, ще ви помагаме да пишете вашите книги и да правите света по-добър и по-светъл.

– Но аз не пиша с моливи. Пиша книгите си с перо и мастило и никога не съм използвал моливи. Дори не знам какво е да пишеш с молив. А при тези обстоятелства... И жив молив, който говори! Не е ли малко странно? – посъвзе се Перодръжко Писарушков Първи.

– Какво странно има да пишете вашите книги с моливи, които никога не изхабяват графитите си? – попита молив Умник.

– Живи моливи! Ами ако някой научи за това? – разгорещи се Перодръжко Писарушков Първи и започна да се разхожда нервно из кабинета си. – Веднага ще ме помислят за луд и ще ме затворят...

– Затова никой не трябва да разбира за нас. Ако плагейците ни открият, ще се случи голямо, голямо нещастие... – каза тъжно молив Умник.

– И какво толкова страшно може да се случи?

Молив Умник понамести очилата си и започна да тъпче нервно по бюрото на Перодръжко Писарушков Първи. Виждаше се, че води голяма душевна борба, сякаш иска да съобщи нещо, но знае, че не трябва.

– Г-н Писарушков, ще ви разкрия голяма тайна. Тайна, която никой не трябва никога да узнава. Никога!

– Казвайте, изгарям от любопитство... – подсмихна се писателят, като си мислеше, че въпросната тайна не е чак толкова тайна.

– Нали ви казах, че ние, тотонците, съхранявахме и умножавахме вселенското знание?

– Да, казахте ми, г-н Умник. Но след унищожаването на Тотония цялото знание, събрано в нея, изчезна, нали така? – попита писателят.

– Ами, всъщност не е точно така. Това е и нашата велика тайна. Знанието не е унищожено. То е закодирано в нас. Докато ние сме живи, вселенското знание също ще живее. Ето, казах ви тайната...

– Тази тайна не е чак толкова тайна... – засмя се Перодръжко Писарушков, но усмивката застина на устните му, след като видя отчаяното лице на Умник. – Но какво толкова съм казал? И защо е тази отчаяна физиономия?

– Защото, ако плагейците ни намерят, те ще ни унищожат. С нашето унищожение ще изчезне цялото вселенско знание. И не само това... Знанието ще изчезне завинаги! Изчезне ли знанието, ще изчезнат всички хора във Вселената. Всички... – заключи тъжно моливът.

– Но вие чувате ли се какво говорите! Не преувеличавате ли? Как с вашето унищожение ще изчезне знанието?

– Ами така... – запъна се молив Умник. – Ще изчезне!

– Чакайте, чакайте, уважаеми г-н Умник. В това, което казвате, няма никакъв смисъл. Знаете ли колко книги има в библиотеките по Земята? Знаете ли колко учени, писатели, мислители се раждат в момента и ще се раждат в бъдеще? Ха-ха, ха-ха – щяло да изчезне знанието! Знание има, и то в изобилие, драги ми молив Умник от Тотония! – упорстваше Перодръжко Писарушков Първи, скръстил ръце пред гърдите си, сякаш така ще защити казаното.

Молив Умник го гледа известно време, пак намести очилата върху носа си и обясни с толкова тих глас, че писателят едвам чу думите му:

– Точно там е работата. Успее ли някой да унищожи графитите и нас, моливите-тотонци, всичкото знание ще се превърне в неразбираеми знаци. Никой няма да може да разгадае това знание, защото то ще се превърне в незнание.

Писателят застина на място. Той много ясно разбра или по-точно усети с цялото си същество думите на молив Умник. Колкото и да не му се вярваше, той разбра с душата си сери-

озността на казаното. И знаеше, че тези думи са истина.

– Но това наистина е ужасно! Що за магия е това?

– Не е магия. Нали ви казах, че ние, тотонците, сме пазители на вселенското знание.

– Но какво общо имам аз с това знание? Защо точно аз ви намерих? – зарови пръсти в косите си писателят.

– Заради пророчеството. В него се споменава, че вие единствен можете да ни откриете и защитите.

– Това още повече ме обърква... Пророчества, защита... Сигурен съм, че полудявам от мъката. Да, това трябва да е!

– заключи писателят и зарови лице в шепите си. Допреди

няколко часа се канеше да сложи край на живота си, а сега? Сега говореше с молив. И то на какви сериозни теми само! – Но, как ще ви скрия от хората? Нали не мислите, че тук, в къщата ми, живея само аз? Как ще успея да ви защитя?

– И за това има решение. Ние сме видими само за първородните синове на рода Писарушкови. За всички други хора на Земята ние сме най-обикновени моливи.

– По-странна работа от тази не съм виждал! Но най-странното е, че ви вярвам за всичко, което ми казахте... – замисли се писателят. – В такъв случай май ще трябва и да ви настаня някъде. Чакайте да помисля... Хубаво е да бъдете в близост до кабинета ми, защото аз прекарвам почти цялото си време тук.

– Да, трябва да бъдем близо до вас! – съгласи се молив Умник.

– Сетих се! Ще ви настаня в килера точно до кабинета ми! Още утре ще поръчам на мой познат дърводелец да направи за вас моливени къщички. Ще направим цяла страна за вас, моливите. И тя ще си има име. Да, без име не може. Страната ще се казва, ще се казва... Моливия... – каза Перодръжко Писарушков Първи и сякаш се въодушеви от идеята. – Съгласен ли сте с мен, молив Умник?

– Моливия! Звучи ми много добре! Моливия – градът на моливите! Моля ви, не забравяйте обещанието си. Пазете тайната! – помоли молив Умник.

– Добре. Аз няма да кажа на никого. Ще пазя вашата тайна до края на живота си... – обеща писателят.

От този ден Перодръжко Писарушков Първи и моливите от Тотония заживяха заедно. Така се появи и страната Моливия с моливиените къщички, улици, площи. Моливия започна да живее свой живот в килера до кабинета на Перодръжко Писарушков Първи. Тайната на моливите остана запазена и скрита и се предаваше от поколение на поколение на сина в семейството.

**Библио.бг - платформа за електронни книги
и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

